«Наша газета»
15.07.2003, стр. 8

Навколо музики,

або Чому концерти відвідують не ті, хто має це робити, а ходять ті, для кого це стало елементом снобізму?

Про це, а ще про творчі досягнення музичної студії центру „Д" — веде розмову кореспондент „Нашої газети" з Юрієм ДЕРСЬКИМ, якого вже два рази визнано кращим композитором року в Україні і неодноразово — кращим композитором-оранжувальником. Юрій Якович є також завідувачем кафедри естради Луганського державного інституту культури і мистецтв.

— Зовсім недавно у переповненому залі Луганського Палацу культури тепловозобудівників відбувся великий концерт за Вашими творами з участю відомої виконавиці, заслуженої артистки України Алли Попової. А ще, настільки мені відомо, з Болгарії повернулася з золотими медалями переможців міжнародного конкурсу група „Мілітарі поліс" з Вашої студії. Тож бодай коротко — про концерт, який, поза всяким сумнівом, став помітною подією в культурному житті нашого краю, та про успіх вихованців студії.

— Концерт — моя експериментальна ідея. Хотілося самому дізнатися: а чого ж я вартий у своєму рідному місті? А ще: чи потрібно моїм землякам те, чим я займаюся упродовж багатьох років?

Було що сказати слухачеві, адже останній мій концерт у Луганську відбувся в 1995 році, тоді він підбивав підсумок п'ятнадцятирічної творчої праці. Нинішній концерт став для мене ще й елементом пізнання самого себе, бо показував глядачеві серйозну експериментальну музику. Приємно, що був аншлаг. Хоча, чесно кажучи, хвилювався. Виконувалися здебільшого нові, не відомі широкій аудиторії пісні. Одна з пісень минулих років мені дуже дорога, називається вона „Болять слова". Написана вона на слова луганської поетеси Галини Чорноволос. На київському пісенному вернісажі три роки тому вона удостоїлася діамантового кольє Президента. Щодо авторки слів то нею написано вже тексти майже 60 пісень, багато з яких упродовж останніх років стали шлягерами.

Загалом же концерт став результатом напруженої творчої праці зі студією центру „Д". Виконувалися й оранжування, зокрема, „Болеро" Равеля, фрагмент з опери „Заза", до речі, вперше записаний в нашій студії. Був ще досить значний дитячий пісенний блок.

Хотілось мені було побачити в залі керівників міста, адже все, що я робив раніше і що роблю тепер, — лише з єдиною думкою: щоб місто наше „звучало" у масштабі України, СНД, Європи. Прикро, що і раніше, і зараз це байдуже в першу чергу тим, кому не повинно бути байдужим.

Щодо успіху в Болгарії, звідки я повернувся щойно, бо знаходився на тому ж таки міжнародному конкурсі в якості одного з членів журі. Справа в тому, що протягом останніх років входжу до складу міжнародних конкурсів „Сузір'я", часто доводиться виїжджати в різні країни. Луганській групі, навіть і без моєї участі в складі журі, передрікалася перемога. Точно так же, як і в листопаді минулого року на міжнародному конкурсі в угорській столиці Будапешті.

Ця група створена зі студентів Луганського коледжу культури і мистецтв. Обраний нею напрямок у музиці в Україні ніким ще не апробований, називається він шведським. Музика електронна, в стилі, що близький до брейк-дансу, тісно поєднана з танцем. Все блискуче, нарядне, яскраве. Уявіть собі: виконавці виходять на сцену і... світяться.

Пісні надзвичайно мелодійні, написані на слова професійних українських поетів. Ми, отож, несли і продовжуємо нести Європі українську культуру.

— Скажіть, писати музику, що це для Вас?

— У подібних випадках відповідають: смисл життя.

— У наш прагматичний час доводилося чути, що музику варто писати, бо на ній можна заробляти...

— Можна, безумовно. Але при цьому потрібно враховувати одну невід'ємну річ: її потрібно писати високопрофесійно і від усієї душі.

— За Вашими плечима, знаю, технічний, а потім і мистецький вузи. А ще діяльність, яка була в полі зору широкої колись всесоюзної, а тепер республіканської громадськості. З чого почалася Ваша творчість?

— Усе почалося з того, що у 1986 році я задумав здійснити свій перший проект — створив при обласній філармонії студію центру „Д", взявши для цього за основу групу „Альма матер". Згодом вона обирає назву „Роси", виконує спершу російські, а потім українські народні пісні в роковій обробці. Мені, а заодно й студії, тоді здорово поталанило – відома московська телепрограма „Взгляд" розповіла про групу, зацікавилися нею і найтиражніші тодішні газети. Нам це гарантувало концертні тури від Ужгорода до Владивостока, увагу музичного простору країн тодішньої соцспівдружності. У нас в гостях побувала відома угорська примадонна Ріка Золтан, з нами успішно співпрацювали прекрасні співаки Володимир Самарцев і Віра Андріяненко.

Академічне й рокове в ту пору сприймалося непросто, але якщо воно базувалося на високій музичній культурі — його розуміли. Через подорожчання авіаквитків та стрімке підвищення цін за оренду приміщень нам, зрештою, довелося на початку дев'яностих відмовитися від гастрольних поїздок. Однак стали багато працювати безпосередньо в студії, створивши там тячий колектив, який з часом реформувався у ве кий театр естради, котрий і донині є учасником пре дентських концертів, добре знаний у Києві. Через атр пройшло багато дітей, чимало з них встигло кінчити вузи, влаштуватися в Києві, Москві, Пет бурзі. В цілому, студією за весь термін її існуван виховано 20 лауреатів міжнародних конкурсів.

Нині студія центру „Д" знаходиться в приміщ державного інституту культури і мистецтв. Нашу п дукцію – компакт-диски, касети — купують у Ки Москві, значить це людям цікаво. А як ми працює свідчить такий факт: лише з січня по липень нинішн го року випущено 18 проектів компакт-дисків.

— А тепер я повертаюся до афіш по мі які сповіщали про Ваш концерт. Так ось, дібних афіш московських виконавців — личезна кількість. І незважаючи на те, квитки на концерти заїжджих гастролерів сить дорогі — до ста гривень, та вони пост розкуповуються. Що це за такий феномен

— Жителі нашого прекрасного міста розбе московськими виконавцями. Для москвичів це сп заробити великі гроші, багато хто ж з луганчан ві останні, які має, часто потім залишається невдов ним від концерту. Так, це далеко не той рівень може формувати духовність, швидше це нівелюв і руйнація її.

Біда в тому, що в нас люди просто не хочуть ставляти себе думати. Бездумність же — рідний бездуховності. На відміну від невибагливого кон тного гастрольного списку, у Луганську гастроле високопрофесійні й просто прекрасні театри, ба трупи. Й демонструють при цьому мистецтво висо гатунку.

Щодо концертів загалом, то в нас на них не хо ті, кому потрібно ходити, а ходять ті, для кого це елементом снобізму. Ось, мовляв, був учора на церті такого-то... Це, щоб можна було погово похизуватися.

— Щодо українських виконавців, то за ми спостереженнями, то в місті на Луга зовсім не густо...

— Московські виконавці, можна сказати, пов витіснили українських. Це при тому, що перев більшість моїх земляків не знає справжньої укра кої культури. Її нікому тут показувати і пропагу Дехто вважає, що це нецікаво, що це не потріб багато займався українською музикою, відкри себе стільки її пластів — дух перехопило.

— Приємно, що Луганськ останнім ч небезпідставно називають театрал містом. А як щодо рівня його музичної тури?

— У нас виховано й продовжується вихо десятків і сотень високопрофесійних музикант вони, відчувши свою незатребуваність, їдуть у Москву, Петербург і їх приймають, як мовиться, критими обіймами, бо професіоналів інакше при і сприймати не можна. А на своїй вітчизні, маю на на малій вітчизні, знову й знову не хочуть їх пом підтверджуючи прислів'я, що тут пророків не бува

І все ж я сподіваюсь, що завдяки зусиллям турної громадськості рівень музичної культури буде зростати.

Розмовляв Микола НОЧОВНИ